

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/75/2015
Identifikačné číslo spisu:	1212207757
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1212207757.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa H. P., bývajúceho v D.1, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Mariánom Szabom, advokátom so sídlom v Leviciach, Ulica sv. Michala 4, proti odporcovi ABAS SR Managment s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dúbravská cesta 2, IČO: 35 883 324, v dovolacom konaní zastúpenému Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o. so sídlom v Trnave, Námestie SNP 3, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Peter Pacalaj, advokát, konateľ, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17Cpr/4/2012, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2014 sp.zn. 3CoPr/3/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi, na účet JUDr. Zuzany Porubskej, advokátky so sídlom v Nitre, Farská 25, náhradu trov dovolacieho konanie v sume 87,03 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 21. júna 2012 č.k.17Cpr/4/2012-102 zamietol návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd určil, že je neplatná dohoda účastníkov o skončení pracovného pomeru z 5. januára 2012 a aby odporcovi uložil povinnosť zaplatiť mu 798,80 € a náhradu trov konania. Konanie o časti návrhu na začatie konania „o mzdové nároky“ a o vydanie stravných lístkov zastavil a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi do troch dní náhradu trov konania v sume 362,83 €. Zamietnutie návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru odôvodnil súd prvého stupňa márnym uplynutím dvojmesačnej lehoty na uplatnenie práva podľa § 77 Zákonníka práce a zamietnutie návrhu na odstupné 798,80 € nedostatkom zákonných podmienok vzniku nároku na jeho vyplatenie. Konanie o častiach návrhu zastavil z dôvodu ich späťvzatia navrhovateľom.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. marca 2014 sp.zn. 3CoPr/3/2012 nepripustil zmenu návrhu spočívajúcu v jeho rozšírení o zaplatenie 14,25 € a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadutej (návrh zamietajúcej) časti a v časti o trovách konania. Navrhovateľovi uložil povinnosť

zaplatiť odporcovi, na účet jeho zástupkyne, náhradu trov odvolacieho konania v sume 79 €. Pri rozhodovaní o odvolaní vo veci samej sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľ podal dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok, a tiež rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)].

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľa zamietnuť, pretože jeho dôvody nie sú dané a konanie súdov nemá ani vady, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania tohto princípu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť. Princíp právnej istoty nachádza svoje miesto aj Občianskom súdnom poriadku v ustanoveniach, ktorými sú upravené podmienky prípustnosti dovolania.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľa napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených

v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že navrhovateľom podané dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sú spojené s tzv. inou vadou v konaní, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania navrhovateľa prichádza v úvahu len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ ale procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba poukázať na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd majúci na zreteli vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z 27. marca 2014 sp.zn. 3CoPr/3/2012 a jeho postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

V dovolacom konaní (procesne) úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov proti

navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník podal v dovolacom konaní návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) za dva úkony právnych služieb poskytnutých mu jeho predchádzajúcou právnou zástupkyňou (prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní a vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 159,17 €, spolu s tzv. režijným paušálom. Dovolací súd odporcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie z 2. januára 2015 k dovolaniu). Vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a/ (skončenie neplatnosti pracovného pomeru) a § 10 ods. 1 (zaplataenie odstupného) s použitím § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 87,03 € (odmena 78,99 € + režijný paušál 8,04 €). Nepriznal mu náhradu za úkon právnej pomoci spočívajúci v prevzatí a príprave zastúpenia v dovolacom konaní, keďže ním zvolený zástupca ho zastupoval aj v základnom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.